Contributed by M. Lievens
maandag, 07 mei 2007 - Last Updated dinsdag, 15 mei 2007

Naar aanleiding van 1 mei interviewde Kurt Van Eeghem in ‘Het Salon’ Zohra Othman (PvdA) en Freddy De Pauw (medewerker van Rood, het tijdschrift van de SAP) over de huidige rol van het marxisme. Hier te vinden.(vanaf 1u10)

De crisis van het marxisme is geen recent fenomeen. ‘Het marxisme is al 80 jaar in crisis’, meent Freddy Depauw. Tal van partijen, zoals de sociaaldemoratische maar ook veel communistische, baseerden zich weliswaar in woorden op een soort marxisme, maar daar was in de praktijk al lang niet veel van te merken. Vandaag zien we zelfs dat communistische partijen in Europa deel gaan uitmaken van regeringen en daar mee een liberaal beleid voeren.

Ook Zohra Othman meent dat er een verschil is tussen het marxisme als leer en de toepassing in de oostbloklanden. Waar het precies is misgelopen, vertelt ze echter niet. De huidige invulling van het marxisme door de PvdA is ‘eerst de mensen, niet de winst’, meent ze.

Zonder dat de tegenstelling tussen de beide sprekers wordt gevonden, zijn beiden het er uiteraard over eens dat het marxisme meer dan ooit nodig is, hoewel de mogelijkheden verschillend worden ingeschat. In Italië en Frankrijk halen de verschillende partijen die zich op het marxisme beroepen samen tot zo’n tien percent. Ook in Nederland is er de SP die een zesde van de kiezers achter zich krijgt en nog steeds een sterke invloed kent van een soort marxisme, meent Freddy.

Is er dan geen probleem van de verdeeldheid ter linkerzijde, vraagt Van Eeghem zich af? Zohra stelt dat de revival van het marxisme voortkomt uit het besef van de noodzaak om de krachten te bundelen. Ze verwijst daarbij naar het internationaal communistisch seminarie dat de PvdA organiseert, en naar de contacten met andere communistische partijen elders ter wereld. Over de samenwerking tussen linkse stromingen van uiteenlopende achtergronden in België zwijgt ze. De laatste tussenkomst komt van Freddy, die wijst op een groot probleem bij de huidige linkerzijde, namelijk het sektair gedrag van de bestaande kleine groepen, voor wie de ergste concurrent degene is die het dichtstbij staat, waardoor samenwerking moeilijk verloopt.